

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Jaroslavy Skoumalové a soudců JUDr. Jarmily Ďáskové a Mgr. Petra Sedláka, v právní věci žalobce: **BMKco s.r.o.**, se sídlem Napajedla, Kvítkovická 1533, zastoupeným Mgr. Markétou Vojtáškovou, advokátkou, se sídlem AK Zlín, Kvítková 124, proti žalovanému **Generální ředitelství cel**, se sídlem Praha 4, Budějovická 7, o žalobě proti rozhodnutí Celního ředitelství Olomouc ze dne 12. 12. 2011, č. j. 6571-5/2011-130100-21,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Předmět řízení

[1] Žalobou podanou ke Krajskému soudu v Ostravě dne 9.2.2012 se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 12.12.2011, č.j. 6571-5/2011-130100-21. Žalovaný svým rozhodnutím změnil rozhodnutí Celního úřadu Zlín, ze dne 3.8.2011, č.j. 13821/2011-136600-021, tak, že vyměřil žalobci na základě žalovaným citovaných právních předpisů antidumpingové clo ve výši 287.028,- Kč.

II. Obsah žaloby

[2] Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného z následujících důvodů. Úvodem žaloby namítl žalobce porušení zásad správního řízení, a to zásad předvídatelnosti, zákonnosti a zákazu zneužití pravomoci. Dle žalobce je rozhodnutí žalovaného nepřezkoumatelné, neboť žalovaný se nevypořádal s námitkami porušení zásad správního řízení. Žalobce namítl, že zásada zákonnosti byla porušena tím, že celní orgány nepostupovaly v souladu s právními předpisy, ke zneužití pravomoci došlo tím, že celní orgány nemohly výkladem právních předpisů rozšiřovat své kompetence a jednat ve věcech, které jim dle zákona nepřísluší.

[3] Žalobce uvedl, že uzavřel kupní smlouvu na dodávku zboží z Malajsie a s nakládáním se zbožím započal dne 24.10.2010, tedy před vydáním Nařízení Komise č. 966/2010, kterým bylo uloženo přijmout opatření k zavedení celní evidence dovozu některých spojovacích prostředků zasílaných z Malajsie. Žalobce namítl, že nařízení Rady ES č. 723/2011 rozšiřující antidumpingové clo uložené nařízením Rady č. 91/2009 se nevztahuje na zboží propuštěné dne 30.11.2010 do režimu volného oběhu zboží. Nařízení Rady se stalo účinným až dne 27.7.2011 (vydáno bylo dne 18.7.2011 a vyhlášeno dne 26.7.2011), citované nařízení dle žalobce nebylo v době učinění objednávek účinné. Nebylo účinné ani nařízení Rady č. 966/2010 o zahájení šetření možného obcházení uložených antidumpingových opatření. Žalobce namítl, že žalovaný pominul ustanovení čl. 4 nařízení Rady č. 723/2011, citované nařízení neupravovalo zpětnou účinnost pro vyměření antidumpingového cla, žalovaný vychází z chybného výkladu ustanovení bodu E odst. 18 nařízení Rady č. 723/2011, neboť nedošlo k přijetí úpravy umožňující vyměřit clo zpětně od zavedení celní evidence dovozu zboží. Dle žalobce platí obecný ústavní zákaz retroaktivity, odůvodnění veřejným zájmem – ochranou vnitřního trhu Evropské unie, není akceptovatelné.

[4] Žalobce dále namítl zneužití státní moci a práva, neboť zboží bylo již přepravováno. Jednání celních orgánů nese znaky retroaktivity a porušení legitimního očekávání žalobce. Zároveň žalobce namítl porušení svých ústavních práv, zejm. čl. 1 odst. 1 Ústavy, neboť pravidla chování musí být adresátu práva známa, stanovena a vyhlášena předem. Dále namítl porušení čl. 11 odst. 1 Ústavy ve spojení s čl. 11 odst. 5 Listiny, tedy zásah do vlastnického práva a porušení čl. 26 odst. 1 Listiny ve spojení s čl. 4 odst. 3 Listiny, tedy porušení zákazu diskriminace.

[5] Závěrem žalobce namítl, že nebylo v řízení zjištěno, že by žalobce mohl vědět, že dodávané zboží není původem z Malajsie a že by tak svým jednáním porušoval či obcházel právní předpisy.

III. Vyjádření žalovaného

[6] Žalovaný ve svém vyjádření, doručeném soudu dne 23.4.2012, odkázal na žalobou napadené rozhodnutí a uvedl, že základem úpravy ukládání antidumpingových cel je v rámci Evropské unie Nařízení Rady (ES) č. 1255/2009 (základní nařízení) a Komise na základě ustanovení čl. 13 základního nařízení vydala nařízení NK 966/2010 ze dne 27.10.2010, kterým byla uložena opatření k zavedení celní evidence některých spojovacích prostředků zasílaných z Malajsie a tato evidence se vztahovala i na předmětný dovoz. Na základě šetření Komise přijala Rada v souladu se základním nařízením další Nařízení Rady č.

723/2011, kterým rozšířila antidumpingové clo uložené nařízením Rady (ES) č. 91/2009. Pro účinnost antidumpingových cel je dle žalovaného podstatný čl. 13 odst. 3 základního nařízení, dle kterého „rozšíření působnosti nabývá účinku dnem, kdy byla stanovena povinnost vést celní evidenci podle čl. 14 odst. 5 ...“, a proto nelze hovořit o pravé retroaktivitě nařízení Rady č. 723/2011.

[7] Dle žalovaného není podstatné, kdy žalobce nakládal v Malajsii zboží. Podstatné podle žalovaného je, které předpisy byly platné ke dni, kdy celní orgány přijaly celní prohlášení (čl. 67 nařízení Rady (ES) č. 2913/1992, kterým se vydává celní kodex Společenství). Tímto dnem je 30.11.2010, kdy již bylo nařízení Komise č. 966/2010 platné a účinné. Žalobcem odkazovaný čl. 4 nařízení Rady č. 723/2011 upravuje pouze platnost tohoto nařízení, aniž by toto nařízení upravovalo svou zpětnou účinnost. Zároveň má žalovaný za to, že k vyměření cla není nutné vydání zvláštního zákona.

[8] K rozporu s Ústavou dle žalobce nedošlo, neboť postup celních orgánů byl předem dán základním nařízením ve spojení s navazujícími nařízeními. Stejně tak neshledal žalovaný rozpor se zásadou zákonnosti, neboť měl zákonnou povinnost aplikovat nařízení Evropské unie. Dle žalovaného nebyla porušena ani zásada zákazu zneužití pravomoci, neboť ani žalovaný ani celní úřad svým výkladem právních předpisů nerozšiřovali své zákonné kompetence. K porušení zásady právní jistoty žalovaný uvedl, že již před předložením celního prohlášení se mohl žalobce seznámit s právní úpravou, ze které vyplývá, že u zboží celně evidovaného může v budoucnu dojít k rozšíření působnosti nařízení Rady 91/2009. Návrhem na propuštění zboží do režimu volného oběhu přijal žalobce riziko vyplývající z obecné úpravy antidumpingových opatření.

IV. Posouzení věci krajským soudem

[9] Krajský soud v Brně na základě včas podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2, věta první, s.ř.s.), jakož i řízení předcházející jeho vydání. Dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, že napadené rozhodnutí žalovaného bylo vydáno v souladu se zákonem. O žalobě soud rozhodl, aniž nařizoval jednání, za podmínek vyplývajících z ustanovení § 51 odst. 1 s.ř.s., poté, kdy účastníci řízení s tímto postupem vyslovili souhlas.

[10] Vázán rozsahem žalobních námitek přistoupil soud k přezkumu napadeného rozhodnutí v následujícím rozsahu. Na prvním místě se soud zabýval předně přezkoumatelností napadeného rozhodnutí, následně možností zpětného doměření antidumpingového cla (námitka retroaktivity) a v kontextu této námítky i porušením zásad správního řízení – předvídatelnosti, zákonnosti a zákazu zneužití pravomoci, a dále námitkami porušení ústavních práv žalobce a významem nemožnosti žalobce vědět, že dodávané zboží není původem z Malajsie.

K přezkoumatelnosti žalobou napadeného rozhodnutí

[11] Žalobou napadené rozhodnutí je přezkoumatelné. Soud zhodnotil obsah odvolání žalobce a dospěl k závěru, že odvolání je obsahově prakticky totožné s obsahem žaloby v posuzované věci. Obsah odvolacích námitek v obecné rovině odpovídá i žalobním

námítkám. Podstatou odvolání byla námitka nemožnosti doměřit antidumpingové clo z toho důvodu, že předmětné nařízení Rady (ES) neobsahovalo úpravu zpětné účinnosti. S ohledem na to, že celní úřad aplikoval nařízení zpětně, dovodil žalobce (odvolatel) i porušení zásad správního řízení.

[12] S ohledem na obsah odvolání posoudil soud i přezkoumatelnost napadeného rozhodnutí. Žalovaný správně identifikoval základ odvolání a při vypořádání odvolací námítky nemožnosti zpětného doměření antidumpingového cla řádně přistoupil k celkové analýze systému ukládání antidumpingových cel. Jak soud bude konstatovat v dalším textu tohoto rozhodnutí, postup a závěry žalovaného shledal správnými. Právě způsob, jakým přistoupil žalovaný k řešení odvolání, tedy poskytnutím celkového rozboru fungování systému antidumpingových cel a opatření byl jediným možným. Jakkoliv je možno na první pohled konstatovat, že žalovaný se s námitkami odvolatele stran zpětného uložení antidumpingových cel a porušení zásad správního řízení vypořádal pouze zkratkovitě, není tomu tak. Po správném zhodnocení fungování systému ukládání antidumpingových cel a opatření nebylo možno přistoupit k jinému závěru, než jaký vyslovil žalovaný. Stručné závěry ohledně jednotlivých dílčích odvolacích námitek mají základ odůvodnění v rozboru systému antidumpingových cel a opatření, pročež soud shledal napadené rozhodnutí jako způsobilé soudního přezkumu.

Zpětné doměření antidumpingového cla

[13] Základem žalobních námitek byl nesouhlas žalobce se zpětným doměřením cla, když žalobce argumentoval zejména uzavřením smlouvy ještě před zavedením celní evidence dovozů z Malajsie a následně v rovině právní absencí první úpravy zmocňující celní úřady k vybrání antidumpingového cla zpětně. Ani tuto námitku soud neshledal důvodnou, neboť argumentace žalobce vychází z nesprávného pochopení systému ochrany jednotného trhu Evropské unie prostřednictvím ukládání antidumpingových cel. Žalobce zcela nesprávně opomíjí tu skutečnost, že celý systém ochrany jednotného trhu prostřednictvím antidumpingových cel je vystavěn na tzv. základním nařízení, tedy na nařízení Rady ES č. 1225/2009, o ochraně před dumpingovým dovozem ze zemí, které nejsou součástí Evropských společenství.

[14] Základní nařízení dopadá i na obcházení platných antidumpingových opatření. Ochrana před obcházením je upravena v čl. 13 základního nařízení. Prvotním úkonem při ochraně před obcházením antidumpingových cel je zahájení šetření obcházení, které se zahajuje z podnětu Komise nebo na žádost členského státu nebo jiné zúčastněné strany. Dle čl. 13 odst. 3 základního nařízení lze po zahájení šetření uložit celním orgánům, aby evidovaly dovoz šetřeného zboží nebo aby vyžadovaly složení jistoty. Zavedení celní evidence podle čl. 14 základního nařízení má umožnit následné zavedení opatření vůči dováženým výrobkům ode dne zahájení celní evidence. V návaznosti na šetření má právo Komise na základě čl. 13 odst. 3 základního nařízení navrhnout Radě rozšíření působnosti stávajících antidumpingových opatření s tím, že pokud je návrh za podmínek čl. 13 odst. 3 základního nařízení přijat, tak rozšíření působnosti nabývá účinku dnem, kdy byla stanovena povinnost vést celní evidenci (podle čl. 14 odst. 5 základního nařízení) nebo od kterého je vyžadováno složení jistoty. V obecné rovině soud dospěl na základě uvedeného k závěru, že je-li rozšířena působnost nařízení z důvodu obcházení tohoto nařízení a zároveň byla Komisí

zavedena celní evidence, k rozšíření působnosti antidumpingového cla dochází ex tunc, tedy od doby vedení celní evidence.

[15] Co se týká hodnocení přijatých opatření v této konkrétní souzené věci, soud shledal, že Komise zahájila dne 9. 11. 2007 šetření týkající se některých spojovacích prostředků ze železa nebo oceli pocházejících z Čínské lidové republiky a zahájení šetření Komise řádně oznámila v Úředním věstníku Evropské unie. V průběhu šetření nebyla uložena žádná prozatímní opatření. O uložení konečného antidumpingového cla rozhodla Rada dne 26. 1. 2009 nařízením Rady ES č. 91/2009, o uložení konečného antidumpingového cla na dovoz některých spojovacích prostředků ze železa nebo oceli pocházejících z Čínské lidové republiky (dále jen „nařízení č. 91/2009“).

[16] V souladu s čl. 13 odst. 3 základního nařízení vydala Komise dne 27. 10. 2010 nařízení č. 966/2010, o zahájení šetření možného obcházení antidumpingových opatření uložených nařízením č. 91/2009 dovozem některých spojovacích prostředků ze železa nebo oceli zasílaných z Malajsie, bez ohledu na to, zda je u nich deklarován původ z Malajsie, a o zavedení celní evidence tohoto dovozu (dále jen „zahajovací nařízení“). Komise zahájila šetření na základě důkazů, že dochází k obcházení antidumpingových opatření, a to formou překládky v Malajsii. Komise současně zavázala celní orgány k evidenci těchto dovozů. Zahajovací nařízení vstoupilo v platnost 29. 10. 2010.

[17] Komise v bodě 18 preambule zahajovacího nařízení uvedla, že celní evidence dovozu výrobku, který je předmětem šetření, byla zavedena z toho důvodu, aby *„bylo zajištěno, že pokud bude šetřením zjištěno obcházení, mohou být antidumpingová cla v příslušné výši vybrána zpětně ode dne zavedení celní evidence dovozu tohoto výrobku zasílaného z Malajsie.“*

[18] Dne 18. 7. 2011 Rada přijala nařízení č. 723/2011, v němž konstatovala, že důkazy, jež měla Komise k dispozici, prokázaly, že po uložení antidumpingového cla v nařízení č. 91/2009 došlo k obcházení těchto opatření změnou obchodních toků týkajících se vývozu z Čínské lidové republiky a Malajsie do Evropské unie.

[19] V bodě 48 preambule nařízení č. 723/2011 Rada uvedla, že *„[v] souladu s čl. 13 odst. 3 a čl. 14 odst. 5 základního nařízení, které stanoví, že by se každé rozšířené opatření mělo vztahovat na dovoz výrobků, které vstoupily do Unie na základě celní evidence zavedené zahajovacím nařízením, by měla být z těchto evidovaných případů dovozu některých spojovacích prostředků ze železa nebo oceli zasílaných z Malajsie vybrána cla.“*

[20] Sám žalobce ke skutkovým okolnostem v souzené věci v žalobě uvádí rozporné skutečnosti. Jednak na str. 2 žaloby tvrdí, že započal s nakládáním zboží dne 24.10.2010. Podstatným okamžikem ale není nakládka zboží, ale propuštění zboží na území Evropské unie k volnému oběhu zboží. Dle Jednotné celní deklarace bylo zboží propuštěno na území Evropské unie dne 30.11.2010, tedy více než jeden měsíc po zavedení evidence dovozů zavedené zahajovacím nařízením. Ze zahajovacího nařízení nevyplývá, že by z celní evidence bylo vyňato zboží, s jehož nakládkou bylo započato před uložení celní evidence.

[21] Na základě všech shora uvedených jak právních závěrů, tak skutkových okolností souzené věci dospěl soud k následujícím dvěma závěrům. V první řadě soud dospěl k závěru, že antidumpingové clo vyplývající z nařízení č. 91/2009 se tedy vztahuje na skupinu výrobků z Malajsie, které vstoupily do Evropské unie na základě celní evidence zavedené zahajovacím nařízením platným od 29. 10. 2010. Dále soud dospěl k závěru, že v případě provedení evidence a následně v případě doměření antidumpingového cla na zboží, které bylo propuštěno na území Evropské unie na základě Jednotné celní deklarace dne 30.11.2010, postupovaly celní orgány plně v souladu s nařízením Evropské komise, resp. nařízeními Rady ES. Celní orgány nepřekročily tedy právní rámec, ve kterém se celní orgány mohou při svém rozhodování pohybovat, a postupovaly tedy v souladu se zásadou zákonnosti. Zároveň v jejich činnosti soud neshledal zneužití pravomoci.

[22] Ani v případě námitky porušení zásady předvídatelnosti, event. právní jistoty žalobce soud neshledal žalobu důvodnou. Soud se plně ztotožňuje se žalovaným, který ve vyjádření uvedl, že to byl právě žalobce, který poté, co byla zavedena celní evidence, navrhl propuštění zboží, na které se celní evidence vztahovala, do volného oběhu. Žalovaný měl možnost se seznámit s obsahem zahajovacího nařízení a měl si být vědom důsledků, které může mít návrh na propuštění zboží do režimu volného oběhu.

Porušení ústavních práv žalobce

[23] Žalobce namítl porušení čl. 1 odst. 1 Ústavy, nicméně s tímto argumentem se soud neztotožnil. Je sice zřejmé, že celní evidence byla na dovoz zboží uložena až po té, co žalobce uzavřel se svým dodavatelem smlouvu, nicméně již z téhož článku Ústavy, a to odst. 2 vyplývá, že Česká republika dodržuje závazky, které pro ní vyplývají z mezinárodního práva. Absolutizací jednoho práva by tedy automaticky docházelo k potlačování dalších Ústavou chráněných práv, event. povinností České republiky. Nadto se v souzené věci jedná o střet zájmu jednotlivce a veřejného zájmu na ochraně vnitřního trhu Evropské unie. V této otázce byl opakovaně deklarován prioritní zájem na ochraně vnitřního trhu Evropské unie, zájem jednotlivých soukromých subjektů je „chráněn“ zejména tím, že soukromé subjekty jsou předem zpraveny o možnosti rozšíření antidumpingových cel. Zároveň je třeba zdůraznit, že následky zavedení antidumpingových cel jsou otázkou unesení podnikatelského rizika. Soud znovu opakuje, že žalobce mohl na zavedení celní evidence reagovat, neboť o jejím zavedení se dozvěděl (mohl dozvědět) před návrhem na propuštění zboží do režimu volného oběhu.

[24] S uvedeným hodnocením souvisí i hodnocení námitky porušení čl. 26 odst. 1 Listiny ve spojení s čl. 4 odst. 3 Listiny. Zavádění antidumpingových cel je projevem ochrany domácího trhu a domácích výrobců. Dumping je nutné odlišovat od prostého nabízení nižších cen, které jsou důsledkem nižších nákladů nebo vyšší produktivity. Hlavním kritériem je vždy vztah mezi cenou vyváženého výrobku a jeho běžnou hodnotou. Použití antidumpingového cla předpokládá existenci vážné újmy výrobnímu odvětví EU, ať se jedná o újmu způsobenou výrobnímu odvětví zavedenému v EU, hrozbě újmy nebo závažné zpoždění při zavádění takového výrobního odvětví. V případě zjištění nutnosti uložit antidumpingové clo, se clo uloží vždy bez diskriminace na dovoz výrobku, pokud bylo zjištěno, že je dumpingový a způsobuje újmu. Dle základního nařízení je třeba zdůraznit obecný závěr, že prozatímní a konečné clo nelze uložit se zpětnou působností. Konečné clo však může být uloženo na

výrobky, které byly propuštěny do volného oběhu nejvýše 90 dnů přede dnem použitelnosti prozatímních opatření.

[25] Z uvedeného vyplývá, že nikoliv uložení antidumpingových cel, ale právě realizace dumpingových dovozů je diskriminační, neboť způsobuje újmu výrobnímu odvětví EU, jinými slovy diskriminuje domácí výrobce. Žalobce by snad mohl cítit určitou újmu ve vztahu k tomu, že celní evidence byla zavedena dřív, než stihl zboží nechat propustit do volného oběhu EU, nicméně to není diskriminace žalobce, neboť stejně jako jiní dovozci dovážel dumpingové zboží a tedy poškozoval zájmy výrobního odvětví EU a byl to on, kdo realizoval diskriminační dovozy.

[26] Shodně neshledal soud ani porušení čl. 11 odst. 1 Ústavy ve spojení s čl. 11 odst. 5 Listiny zásah do vlastnického práva, neboť antidumpingové clo bylo vyměřeno v souladu s právními předpisy.

K nemožnosti žalobce vědět, že dodávané zboží není původem z Malajsie

[27] Doměření antidumpingového cla je povinností celních úřadů v případě, že jsou uložena opatření k ochraně před antidumpingovými dovozy. Celní úřady tedy nemají prostor pro zohledňování skutečnosti, zda žalobce věděl případně nevěděl, že dodávané zboží není původem z Malajsie. Pokud soud pomine, že se jedná o tvrzení žalobce, k jehož prokázání žalobce nenabídl žádné důkazy a navíc je to tvrzení obtížně doložitelné i vyvratitelné až na úrovni spekulace, brání zohlednění této skutečnosti i pozitivněprávní úprava Celního kodexu. V této souvislosti je zcela případný odkaz žalovaného na ustanovení čl. 67 Celního kodexu, dle kterého *není-li zvláštními předpisy stanoveno jinak, použijí se při propouštění zboží do celního režimu, do kterého je navrženo v celním prohlášení, předpisy platné ke dni, kdy celní orgány přijaly celní prohlášení*. Užití nařízení o evidenci dovozů tak bylo ze strany celního úřadu zcela v souladu s Celním kodexem.

[28] Soud nedospěl ani k závěru, že by osvobození bylo možno dovodit z následujících ustanovení Celního kodexu.

[29] Podle čl. 217 odst. 1 písm. a) celního kodexu celní orgány vypočtou výši dovozního cla nebo vývozního cla vyplývající z celního dluhu (dále jen "částku cla"), jakmile mají potřebné údaje, a zapíší ji do účetních dokladů nebo na jiný rovnocenný nosič údajů (zaúčtování). První pododstavec se nepoužije bylo-li zavedeno prozatímní antidumpingové nebo vyrovnávací clo. Event. se podle ustanovení čl. 217 odst. 1 písm. c) celního kodexu první pododstavec nepoužije pokud předpisy přijaté postupem projednávání ve výboru zprošťují celní orgány povinnosti účtovat částky cla nižší, než je stanovená hranice.

[30] Podle čl. 220 odst. 2 Celního kodexu se s výjimkou případů uvedených v čl. 217 odst. 1 druhém a třetím pododstavci dodatečné zaúčtování neprovede, pokud

a) bylo původní rozhodnutí nezaúčtovat clo nebo zaúčtovat je ve výši, která je nižší než clo dlužné ze zákona, učiněno na základě obecných předpisů, jež byly později zrušeny rozhodnutím soudu;

b) částka cla dlužného ze zákona nebyla zaúčtována následkem chyby ze strany celních orgánů, kterou nemohla osoba povinná zaplatit clo přiměřeným způsobem zjistit, a pokud tato

osoba jednala v dobré víře a dodržela všechna ustanovení platných předpisů týkající se celního prohlášení;

c) předpisy přijaté postupem projednávání ve výboru zprošťují celní orgány povinnosti dodatečně účtovat částky cla nižší, než je určitá hranice.

[31] Soud má tak za to, že postup celních orgánů byl zcela v souladu s platnými právními předpisy, neboť k pochybením, na které pamatuje ustanovení čl. 220 odst. 2 Celního kodexu ze správního spisu nevyplynoují a konečně nejsou ani žalobcem namítána. Soud proto ani tuto námitku neshledal důvodnou.

V. Shrnutí a náklady řízení

[32] S ohledem na vše shora uvedené dospěl soud k závěru, že rozhodnutí žalovaného, kterým bylo odvolání žalobce zamítnuto, bylo vydáno v souladu se zákonem a shora uvedené žalobní námitky uplatněné žalobcem nejsou důvodné. Soudu tedy nezbylo, než žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 zamítnout.

[33] Výrok o nákladech řízení má oporu v ustanovení § 60 odst. 1 s.ř.s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce v řízení úspěšný nebyl, proto mu právo na náhradu nákladů řízení nepřísluší. Žalovanému, který měl v řízení plný úspěch, však žádné náklady spojené s tímto řízením nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly, proto soud rozhodl, že žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení nemá.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 30. května 2013

JUDr. Jaroslava Skoumalová, v. r.
předsedkyně senátu